అమూల్యం

● మోర్తల ప్రభాకర్ రెడ్డి ●

మాసికల్లాంటి మేఘాలతో, పేదరాలి చీరలా ఉంది ఆకాశం.

గాలి ఆగి-ఆగి వీస్తున్నట్టుంది. సెకండ్ షో సినిమా విడిచి నట్టున్నారు. గుంపులు గుంపులుగా [illegible] మతిలేని సినిమా గురించి గతి లేని చర్చ[illegible] బస్ ఆగింది. దిగాను. గూటి వైపు న[illegible] ఒక యంత్రాన్నే. మనసు చచ్చి చాలా కాలమైంది. కొన్ని జ్ఞాపకాలని కాలం కూడా చెరిపి వేయలేదు. కొన్ని గాయలకి మందే లేదేమో...!

ఇంత విరక్తిగా, జీవచ్ఛవంలా బ్రతక్క పోతేనేం? అందుకు కారణం నా పదేళ్ళ [illegible]? అది నన్ను నేను మభ్యపెట్టుకోవడానికే అసలు కారణం ప్రాణం మీది తీపి! నిజానికి బ్రతకడానికన్నా చావడానికి ఎక్కువ ధైర్యం కావాలి. "నువ్వు లేనిదే బ్రతుకలేను" ఈ మాట ఎందరి నోటినో చాలా సార్లు విన్నాను. అంతకన్నా పచ్చిమోసం, ఆత్మవంచనా మరొకటి లేదేమో! ఎంత మంది తమ ప్రాణాల్ని తృణప్రాయంగా భావించి ఆ మాటకి కట్టుబడుతున్నారు?

నేనూ అలా అన్న మనిషినే. మరి నా కుటుంబం అంతా, ముఖ్యంగా నా భార్య నా కళ్ళముందే ప్రాణం విడుస్తుంటే నేనేం చేశాను. మళ్ళీ ఆ సంఘటన తలపుకి వస్తే చాలు గుండెనెవరో కసిదీరా తూట్లు పొడుస్తున్నట్టు, నరనరాన్నీ రంపాలతో కోస్తున్న అనుభూతి.

అంటరాని కులంలో పుట్టాను. ఎవ్వరూ అంటుకోలేనంత ఎత్తు ఎదగాలని ఆశపడ్డాను. ప్రతికూల పరిస్థితులతో రాజీపడక తప్పింది కాదు. ఆ ఊళ్ళోనే స్కూల్ టీచర్‌గా స్థిరపడ్డాను. 'నా వాళ్ళ' అజ్ఞానం, అశుభ్రతా రూపుమాపే యజ్ఞానికి శ్రీకారం చుట్టాను. ప్రతి చోటా ఉన్నట్టే జ్ఞానం, సంపదా, అధికారం కేవలం తమకే పరిమితం అని నమ్మేవాళ్లు ఆ ఊళ్ళోను ఉండటంలో ఆశ్చర్యం ఏముంది? ఫలితం- ఘర్షణ, మారణహోమం!

నా కళ్ళముందే వాడలు వాడలు తగలబడ్డాయి. రక్తం ఏరులా పారింది. నా తల్లిదండ్రులు, చిన్న కూతురు మంటల్లో మసి అయ్యారు. నా భార్యనో మృగంలా వెంటాడారు...

పొలం గట్టున నాలుగు గుంజలు బాతి, కాళ్ళూ చేతులూ, కట్టేసి, నాలుగు నరపశువులు అతి దారుణంగా తమ 'కుతి' తీర్చుకున్నాయి. ఆ పశుత్వానికి పశువులు కూడా సిగ్గుపడేవేమో. అతి దీనంగా వేడుకుంటున్న ఆమె ప్రార్థనలు... భయంతో ఆమె చేసిన అర్తనాదాలు... వాళ్ళకి వినిపించలేదు. కాని నాకు వినిపించాయి. జొన్నచేలో దాక్కుని ఉన్న నాకు ఆ ఘాతుకం కనిపించింది. అయినా నేనేమీ అనలేదు... చెయ్యలేదు... ప్రాణభీతితో ఆకులా ఒణుకుతూ, నా అసమర్ధతకు, స్వార్థానికీ నన్ను నేనే తిట్టుకుంటూ... నా భార్య నా కళ్ళముందే మాన-ప్రాణాలు పోగొట్టుకుంటుంటే కేవలం ప్రేక్షకుడిగానే మిగిలిపోయాను.

● ● ●

మానం, ప్రాణం అమూల్యమైనవి. వాటికి ఎవరూ వెల కట్టలేరు.

● ● ●

నా పెద్దకూతురు, బాబు పొరుగూరిలో ఉన్న చుట్టాలింట్లో ఉండటం చేత నా అనే వాళ్లు మిగిలారు. వాళ్ళని తీసుకుని పారిపోయాను. పట్నం కూడా నా పాలిటి పల్లే అయింది. తల్లిలేని పిల్లలు... నా ప్రపంచం నాది. నా పెద్ద కూతురు తన జీవితం తన ఇష్టం అనుకుంది. ఆడది లేచిపోవడానికి ఎవరో ఒకరి రెక్కలు సాయం చేయడానికి ఎప్పుడూ సిద్ధంగానే ఉంటాయి. ఆరు నెల్ల తర్వాత దాని కలలూ, కథారైలు పట్టాల మీదే ముగిశాయి. గాయం మానకముందే మళ్ళీ అదే చోట గాయం! కడలి దుఃఖాన్ని దిగమింగడం ఒక లెఖ్ఖా! అయినా ఏదో నొప్పి! నా పిల్లలే నా లోకం అనుకోవాల్సిన నేను నా లోకం నాది అనుకున్నానే అనే నిజం నన్ను వెక్కిరించేది. నా భార్య ప్రతిరూపం అయిన నా కూతురు చావుకి పరోక్షంగా నేనే కారణం అనే ఆలోచన నన్ను కొరడాలా హింసించేది.

అర్థరాత్రి అకస్మాత్తుగా మెళుకువ వచ్చేది. ఒళ్ళంతా చెమటలు... ఒక ఊబి.... క్రమేపి కూరుకుపోతున్నట్టు.... రెండు చేతులు నన్ను మరింత వేగంగా లోపలికి లాగుతున్నట్టు... ఎవరో భయంకరంగా నవ్వుతున్నట్టు, నిద్రంటేనే భయం! రాత్రి అంటే అసహ్యం.

చాలా దూరం వచ్చాను. మరో అరమైలు నడిస్తే చాలు... చింతతోపు వైపు దారితీసాను. అది ఇంటికి దగ్గరి దారి. రాత్రిళ్ళు ఆ దారిగుండా వెళ్ళే జనం చాలా అరుదు. దూరాన ఏదో ఎర్రగా మెరిసి మాయమైంది. నా గుండె చప్పుడు నాకే వినిపించేంత నిశ్శబ్దం! ఒళ్ళు జలదరించింది. పది గజాల దూరంలో ఓ ఆకారం మూలుగుతూ లేస్తోంది. గొంతులోంచి ఓ పొలికేక బయలుదేరింది. అది గమ్యం చేరేలోగా ఆ ఆకారం తూలుతూ ముందుకొచ్చింది... "నా భార్యని... వాళ్ళు... రక్షించండి..." అస్పష్టంగా గొణిగి కుప్పకూలిపోయింది. క్షణకాలం ఊగిసలాట...

గబ గబా పరిగెత్తాను... చాలా కాలం తర్వాత ముందుకు...

ఆమె చీర ఊడిపోయింది. రెండు పశువులు... ఒకడి చేతిలో కత్తి... మరొకడు సిగరెట్ దమ్ములాగుతూ... వినోదం చూస్తున్నాడు. ఆమె అర్థింపు... "నన్నేం చేయకండి... మీకు కావాల్సింది ఇస్తాను. ఇవిగో నగలు... డబ్బు..." ఒక్కసారి ఎవరో బలంగా నా మొహం మీద చరిచినట్టు అయ్యింది. పదేళ్ళ క్రితం జొన్న చేను... నా భార్యా... అన్నీ గుర్తొచ్చాయి. అన్నిఏళ్ళ నా కసి... కోపం, ఉన్మాదం అన్నీ గట్లు తెంచుకున్నాయి. వాటికో గమ్యం కనిపించింది. అంతే పశుత్వానికీ, రాక్షసత్వానికీ సంఘర్షణ ఆరంభమైంది. వాళ్ళు ఇద్దరు, నేను ఒంటరిని... వాళ్ళ చేతుల్లో ఆయుధాలు కూడా నన్ను కలవరపెట్టలేదు. మొదటిసారి నా ప్రాణాల గురించి ఆలోచించలేదు. పొడుచుకుంటూ... కుమ్ముకుంటూ... గుద్దుకుంటూ చాలా సేపు జరిగింది యుద్ధం. నేను గెలిచాను అనేకన్నా వాళ్ళు పారిపోయారు అనడం మేలు. "ఇదిగో బాబూ... దేవుడిలా వచ్చావ్... నీ

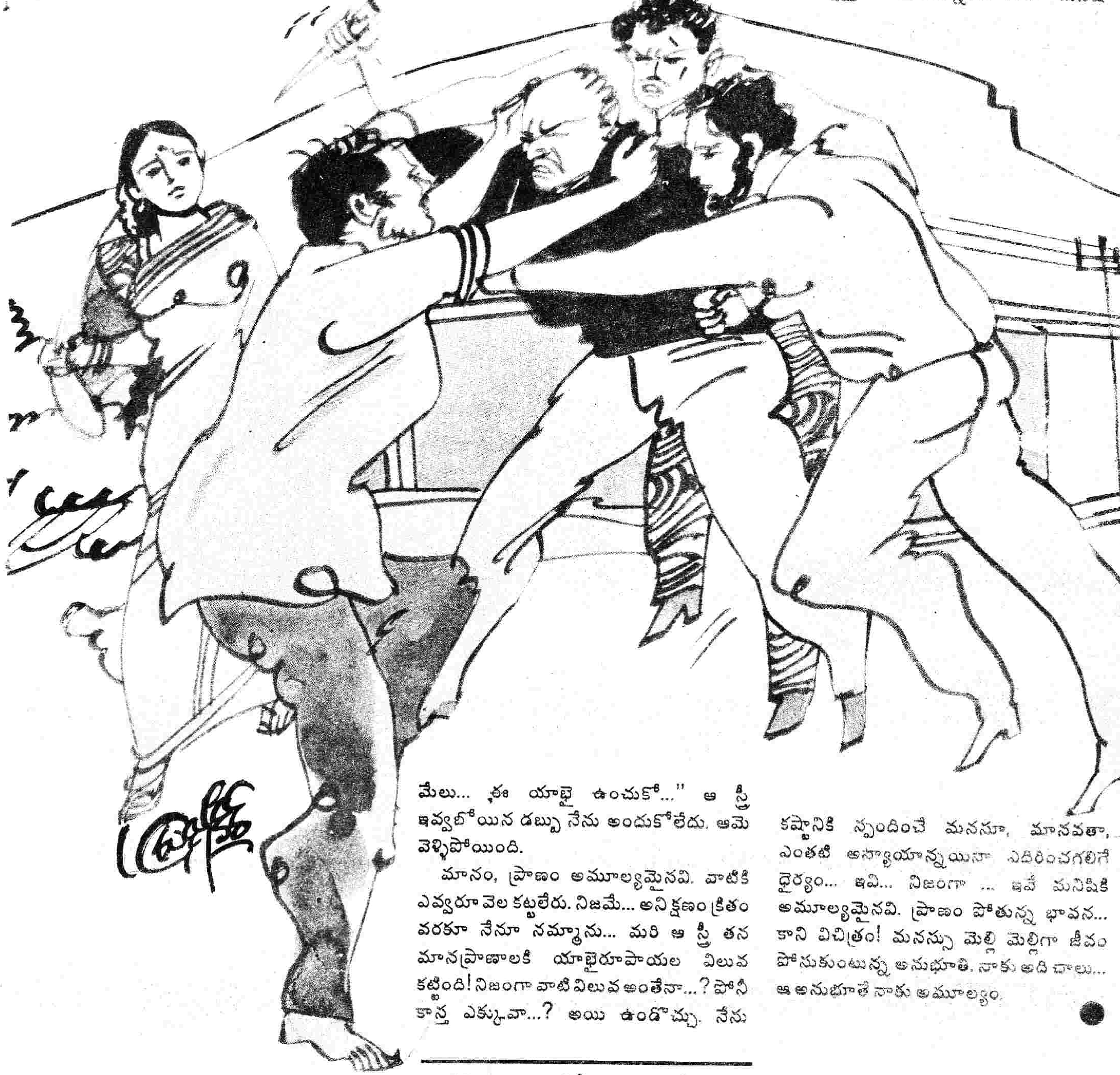

మేలు... ఈ యాభై ఉంచుకో..." ఆ స్త్రీ ఇవ్వబోయిన డబ్బు నేను అందుకోలేదు. ఆమె వెళ్ళిపోయింది.

మానం, ప్రాణం అమూల్యమైనవి. వాటికి ఎవ్వరూ వెల కట్టలేరు. నిజమే... అనిక్షణం క్రితం వరకూ నేనూ నమ్మాను... మరి ఆ స్త్రీ తన మానప్రాణాలకి యాభైరూపాయల విలువ కట్టింది! నిజంగా వాటి విలువ అంతేనా...? పోనీ కాస్త ఎక్కువా...? అయి ఉండొచ్చు. నేను రావడానికి ముందేగా ఆమె ఆ నీచుల్ని "తన నగలూ... డబ్బూ... అన్నీ తీసుకుని తనని ఏమీ చెయ్యొద్దని" అర్థించింది... సమయానుకూలంగా విలువ మారే అవి ఉంటేనేం...? పోతేనేం...?

అబ్బ! ఇదేమిటి... నొప్పి... పొట్టలో కత్తి! రక్తం... నేను చచ్చిపోతానా..? ఆశ్చర్యం... నాలో ఇప్పుడు ఏ భయమూ లేదు... మానం, ప్రాణం కన్నా విలువైంది ... కటుంది. అవును ఉంది! ఇన్నేళ్ళ నా చిత్రవధకి తెరపడింది. ప్రాయశ్చిత్తం చేసుకున్నాను. సాటి మనిషి కష్టానికి స్పందించే మనసూ, మానవతా, ఎంతటి అన్యాయాన్నయినా ఎదిరించగలిగే ధైర్యం... ఇవి... నిజంగా ... ఇవే మనిషికి అమూల్యమైనవి. ప్రాణం పోతున్న భావన... కాని విచిత్రం! మనస్సు మెల్లి మెల్లిగా జీవం పోసుకుంటున్న అనుభూతి. నాకు అది చాలు... ఆ అనుభూతే నాకు అమూల్యం. ●